

Eurojam 2014, 3 sierpnia 2014, Msza Świąta na rozpoczęcie
Arcybiskup Cyril Vasil', S.J.,

Наше життя складається з історій, спогадів, моментів та подій, які допомагають нам зростати, нас формують, роблять нас такими, якими ми є. Нашим розумом ми здатні гортати зображення та спогади, немов сторінки альбому, наповненого фотографіями і відеозаписами, які увіковічують важливі моменти нашого життя: ті пригоди, які ми розповідаємо друзям, наші особисті історії, які стають нашим багатством, як наприклад родинні історії. І справді, власне гортаючи родинний альбом, одне із запитань, що часто задають юнаки та дівчата своїм батькам, яке також і я задав моїм, і думаю багато із вас із таким запитанням звернулися до своїх батьків, є наступним: «Як ви познайомились?», «Коли ви познайомились, яке враження було від першої зустрічі?», «Що саме потягало тебе у ньому?», «Як продовжувалась ваша історія?»

Подібний процес відбувається також і тоді, коли говоримо про правдиву та міцну дружбу, яка, зародившись та розвиваючись, змінила наше життя. Зазвичай, ми пам'ятаємо той момент, коли зародилась дружба, добре пам'ятаємо той винятковий та особливий момент чи річ, що переконали нас відкритись іншій особі, поділитись з нею та довірити їй наше життя.

В Євангелії, яке ми щойно прочитали, бачимо як зародилась дружба між Ісусом та Його першими учнями, яких сьогодні ми називаємо Апостолами. Їм пощастило у тому, що вони зустріли особливу особу, особу, яку шукали вже віддавна, у якій мали потребу, щоб надати сенс своєму життю – зустріли Ісуса Христа. На початку вони з поваги називали Його «Учителем», намагалися краще Його пізнати, бажали знати, де Він живе. І Він запрошує їх до Свого дому простими словами: «Прийдіть та подивіться». Це запрошення докорінно змінює їхнє життя і вони пам'ятають цей момент навіть по кількох десятиліттях, а навіть більше, як розповідається у тексті, вони пам'ятають навіть годину, коли це відбулося: була четверта година пополудні.

Молоді люди приймають це запрошення і поширюють його серед інших, стаючи, таким чином, учнями, товаришами Ісуса і поширювачами Його Євангелія. Слухають слова Ісуса, стають свідками Його чудес, подивляють любов та силу, які виходять від Його буття, визнають з усіма іншими слухачами, що «ніколи чоловік не говорив так, як цей чоловік говорить» (Ів. 7, 46). Наприкінці їхнього шляху, коли вони вже були переконаними у тому, що Ісус є «Господом та Учителем», сам Ісус дозволяє, щоб вони пізнали Його як правдивого «Друга» і більше не називає їх «учнями», але «друзями», бо немає більшої дружби, ніж та, коли віддаєш своє життя за товаришів.

Ісус прийшов для того, щоб дати Своє життя за усіх, за усіх нас, за усіх друзів. Дійсно, «Бог бо так полюбив світ, що Сина Свого Єдинородного дав, щоб кожен, хто у Нього вірує, не загинув, а жив життям вічним. Бо не послав Бог у світ Сина світ засудити, лише ним – світ спасти» (Ів. 3, 16-17). Через Христа, з

Христом та у Христі усі ми можемо мати життя правдиве, нескінченне, повне світла, радості та правди, можемо досвідчити Його дружбу, яка змінює наше життя.

Ісус друзям і за друзів жертвує Себе Самого: робить це у незбагнений та недоступний нашому розумові спосіб – вирішуючи умерти за них, тобто за нас, на хресті. Але Його любов не зупиняється на хресті, у момент смерті. Навпаки, саме у цей момент, що може видаватись справжньою розчаровуючою поразкою, Він виявляється як джерело нового життя, стає переможцем смерті, бо як співають християни сходу на пасхальній літургії: «Христос воскрес із мертвих і смертю смерть подолав». Таким чином, Своєю смертю і Своїм Воскресінням Він потвердив правдивість Свого вчення, Свого послання.

І саме тому, під час однієї із останніх зустрічей Ісуса із Своїми учнями, Апостол Тома, який перейшов від ентузіазму гарних моментів початкової довіри, через відчай, сумнів та невірство перед таємницею і згіршенням Хреста, зблизився врешті до Воскреслого Ісуса та знову насмілився простягнути свою руку до славних ран Ісуса, ран любові, та промовив: Господь мій і Бог мій!»

Ісус, відповідаючи Томі, але промовляючи до усіх нас, каже: «Побачив мене, то й віруєш. Щасливі ті, які, не бачивши, увірували!» (Ів. 20, 28-29).

Історія дружби між Ісусом та Апостолами, описана у Євангелії, – це приклад також і для нас; у цій історії усі ми та кожен зокрема може зустріти себе самого із своєю особистою історією. Ісус нас зустрічає продовж нашого життя, повертається до нас, дивиться нам у вічі і запитує: «Що ви шукаєте?» А навіть більше, Він звертається до нас по-імені, промовляючи: «Що ти шукаєш у житті, Іване, Франциску, Павле, Михайле? Що шукаєш ти, Саро, Лауро, Іванко, Анжеліко..?»

Можливо, так відразу нам важко сформулювати нашу відповідь. Ми трохи заскочені і хочемо сказати: «Шукаємо щастя, шукаємо радості, шукаємо стосунків, шукаємо впевненості». Але усі ці часткові відповіді можна звести до наступної: «Шукаю когось, хто б мене навчив жити, добре жити; шукаю когось, кому можу довіряти».

І справді, усі ми шукаємо в нашому житті особи, якій можна довіряти. Ми готові дарувати довіру і, як добрі скаути, вважаємо нашою заслуженою честю, отримувати довіру. Однак, щоб дарувати та отримувати довіру, необхідно пізнати один одного.

Ісус готовий дати нам можливість Його пізнати, Він запрошує нас до Свого дому. Це запрошення відбувається у різні моменти, у різних етапах нашого життя, через різноманітні події. Перше запрошення до Його дому ми отримуємо під час Святого Таїнства Хрищення, коли нас приносять до Господнього дому на руках наших батьків, щоб ми отримали сакраментальний знак народження до нового життя, до життя Духа.

Далі запрошення продовжують надходити при різних нагодах. Найбільш значущим є, без сумніву, запрошення до Його Столу. Після першої зустрічі з Ним у Пресвятому Таїнстві Євхаристії, після «першого Святого Причастя», Ісус продовжує запрошувати нас та чекати на нас у Своему домі – у Церкві, щоб зустрічатись з Ним регулярно, щоб слухати Його Слово, щоб ставати щоразу більше з'єднаними з Ним, живлячись Ним самим, Його Тілом та Його Кров'ю у таїнстві Євхаристії, у тому спогаді Його страждань і воскресіння, що здійснюється під час кожного богослужіння Святої Літургії – також і в цей момент.

Щоб вчинити нас міцнішими, Ісус дарує нам Свого Духа, того Духа, у Якому можемо взивати «Авва-Отче»: вживаючи те нове, персональне та урочисте звернення до того «прихованого Бога, Бога Ізраїлю, Бога Старого Завіту», разом промовляючи слова, яких нас навчив Ісус: «Отче наш, що є на небесах». Його Дух, який ми отримали у Святому Таїнстві Миропомазання, нас зміцнює, щоб ми стали сміливими та переконливими свідками Євангелія у світі, який нас оточує.

Проте, коли, незважаючи на усі ці дари благодаті, з приводу нашого егоїзму, ми втрачаємо орієнтир і на нашому шляху падаємо у гріх, як подорожуючий із притчі, що потрапив до рук розбійників, знову сам Ісус, як Добрий Самарянин, зближається до нас, зупиняється, похиляється над нами, щоб перев'язати наші рани. Дійсно, як каже пророк Ісаїя: «Він узяв на Себе наші недуги, Він ніс на собі наші болі»; бо Він Сам взяв на себе наші гріхи, винісши їх на хрест, бо «Його ранами ми зцілилися» (Іс. 53. 4-5). Ісус може зцілити наші рани від гріхів, відкриваючи нам знову двері дому Отця, ті двері, якими ми гримнули пере Його обличчям, втікаючи від Нього, щоб розтратити Його дари. Це стається у Таїнстві Примирення (Сповіді).

Таким чином, бачимо, що Ісус, на відвічне запитання усіх тих, які перебувають у пошуках: «Учителю де перебуваєш, де можемо Тебе сьогодні зустріти?» – відповідає: «Прийдіть та подивіться»; можете Мене зустріти у Моєму домі, у Церкві, Якій Я довірив Святі Таїнства, що є дієвими та видимими знаками Моєї благодаті, які є необхідні для вашого спасіння; можете Мене зустріти у Святому Писанні, де почуєте Мій голос; можете Мене зустріти у ваших спільнотах, де розділятимете життя вірою з вашими друзями, бо «де двоє або троє зібрані в Моє ім'я, там Я серед Них» (Мт. 18, 20); можете Мене зустріти кожного разу у потребуєчих братах, у «найменших», у найбільш потребуєчих, бо кожного разу, як робите щось доброго для тих найменших, це робите для Мене (пор. Мт. 25, 40); можете Мене зустріти у тиші молитви, у тому містичному діалозі, що відкриває людську душу на безмірну велич Бога; можете Мене зустріти у голосі добре сформованого та чутливого сумління, що запрошує вас робити добро та втікати від зла.

Зібравшись сьогодні разом на цій Службі Божій з нагоди відкриття нашої Європейської зустрічі, ми приймаємо запрошення Ісуса, щоб шукати Його і визнати Його Дорогою, Правдою і Життям. Приймаємо Ісусове запрошення, щоб зустріти Його у Його домі, у близькості особистої зустрічі, яка створює глибокі

зв'язки дружби. «Прийдіть та подивіться». Ісус скеровує це запрошення до кожного із нас особисто і також до усіх нас разом. Ця наша зустріч є прикладом того, що особистий пошук сенсу життя, пошук Бога, не може бути пережитий лише як внутрішній та персональний досвід, без спільного виміру. Віра, з одного боку, є особистим фактором, але з іншого боку має обов'язково також і спільнотний вимір. Жити та ділитись своєю вірою – це шлях побудови Божого Царства у сьогоднішньому світі. Маленьке зернятко повинно зростати, добре зерно має дати добрі плоди, незважаючи на численні ризиковані моменти, коли воно може бути заглушене чи придавлене.

Наше сьогоднішнє зібрання, в красі своєї різноманітності мов та культур, у глибині таїнства нашого єднання у вірі та у поділі скаутськими ідеалами, представляє найкращу відповідь на велике замішання, що супроводжує історію людства, зраненого гріхом і яке ще й сьогодні засмучує життя багатьох людей та продовжує спричинювати конфлікти між окремими особами, групами, цілими народами, культурами, релігіями і різними суспільними системами.

Кукіль поділу та ворожнечі, засіяний дияволом, багато разів погрожував заглушити добре зерно Божого слова, засіяного у світі.

Пригадаймо лише деякі випадки. У ці дні ми спогадуємо 100-ту річницю від початку того безглузлого кровопролиття, що ввійшло в нашу історію як перша світова війна. А назва області, де проходить наш Енгоґам, Нормандія, пригадує нам інший етап драматичних конфліктів, що зранив ціле людство у другій світовій війні і що – закінчивши збройний конфлікт – своїми наслідками допровадив Європу до глибокого ідеологічного та політичного поділу, виявленого у різкий і видимий спосіб через залізну завісу у Східній Європі та берлінську стіну.

Темрява – це брак світла, а тому вона не може панувати завжди, ні в людських серцях, ні в житті націй. Світло Христове розганяє темряву світу.

Дякуючи здійсненню великих ідеалів Отців нової та об'єднаної Європи, мислителі та люди віри належно доцінили свою глибоко християнську традицію, відкриваючи, у такий спосіб, проект все більше об'єднаної Європи.

Дякуючи невтомній праці багатьох анонімних будівників миру та братерства, – серед яких, без сумніву, засновники нашого скаутського руху, – Європа не перестала шукати свою християнську ідентичність, усвідомлюючи своє завдання передати цю ідентичність новим поколінням.

Дякуючи епохальному вкладові харизматичного церковного лідера останніх десятиліть ХХ століття, Папи Івана Павла II, 25 років тому, – починаючи від комуністичної Польщі, – почала трощитись залізна завіса, в той спосіб, даючи початок новому етапові європейської інтеграції в обміні духовними дарами та у соціальній солідарності між різними компонентами Європи.

Сьогодні ми тут зібрались зі Сходу і Заходу, як друзі, як брати скаути, як християни. Також через цю зустріч ми бажаємо виявити, що кожен скаут, вірний своїй батьківщині, є за по-братерськи об'єднану Європу і свідомий її християнської спадщини, є гордий християнською вірою; він трудиться задля здійснення Божого Царства у своєму житті та в середовищі, яке його оточує. В реалізації цього нашого бажання нам можуть послужити прикладом святі Апостоли: люди, які не задовольнялися обмеженістю у житті, які мали сміливість зробити важливий вибір, тобто, наслідувати Ісуса.

Їхня перша зустріч з Господом, описана в сьогоднішньому євангельському уривку, привела їх до рішення: вони вирішили залишитися з Ісусом. Вони це вчинили не через Його слова чи через рекомендацію Івана Христителя, але тому, що вони мали особистий досвід зустрічі.

Також і ми, у нашій формації мали мабуть багатьох «попередників», як був Іван Христитель: наших батьків, нашій наставників та асистентів – багато з них вказували нам із особистим переконанням на Ісуса Христа як на приклад до наслідування, подібно, як це робив Іван Христитель, кажучи: «Ось Агнець Божий, що бере гріхи світу». А сьогодні ми повинні розпочати особистий досвід зустрічі. Наша дорога, мій шлях перетинається із шляхом Ісуса?! Він обертається до мене і запитує: «Що ти шукаєш?». Не блукай намарно. Прийди та подивися

Це не ми Його знайшли, це Він на це нам дозволив, а навіть більше, це Він наполягав на цьому. Він не лише є готовий запросити нас до Свого дому, але це Він нас шукає, бажаючи, ввійти у середину нашого дому, у глибину нашого серця: «От, стою при дверях і стукаю: як хто почує Мій голос і відчинить двері, увійду до нього і вечерятиму з ним і він зі Мною» (От. 3, 20).

Альбом фотографій, які зробимо під час цього Eurojam, буде для нас дорогоцінним спогадом пригоди, пережитої у радості та братерстві. Ми покажемо його в дома, у школі, можливо, по кількох роках ми пригадаємо обличчя наших друзів. Спогади пригод, змагань, відкриттів будуть для нас натхненням на наступні роки нашого розвитку.

Але усе це буде дуже незначним, якщо у цьому альбомі не буде центральної сторінки, під назвою «моя зустріч з Христом під час Eurojam». Дійсно, впізнати Христа, поглибити знання про Нього, знайти Його, наслідуючи Його кроки і знаки, які Він нам залишив, буде найгарнішою і найважливішою великою забавою, полюванням на безцінний скарб, відкриттям схованої в полі перлини. Апостоли, учні, святі чоловіки та жінки усіх епох, усі ті, які у своєму житті прийняли Христа, сьогодні звертають до нас запрошення: «Прийдіть також і ви та побачите, що вартує наслідувати Христа, зв'язати власне життя із Його життям. Ми це зробили, ми знайшли в Ісусі з Назарету Месію, ми знайшли друга, який не зраджує, ми знайшли особу, якій можна довіряти, але це Він першим дав нам Свою довіру, запрошуючи нас до Свого дому. Це запрошення є також запрошенням до дому,

який Він нам приготує у небі, таким чином, гарантуючи нам не лише гарне та наповнене сенсом життя тут на землі, але, зокрема, вічне життя з Ним».